

La dona treballadora Desigualtat de gènere Problemes crònics

“Hem de demostrar que valem contínuament”

SUPORT · L'exrectora de la UAB Ana Ripoll creu que s'ha d'ajudar les mares que volen fer recerca **ESTAT** · Ella ha hagut de fer “un gran esforç”

L.B.
BARCELONA

Després de deu homes ocupant el càrrec, la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) va passar a ser dirigida entre els anys 2009 i 2012 per una dona. Llicenciada en ciències físiques i especialitzada en arquitectura i tecnologia de computadors, l'exrectora Ana Ripoll ha estat tota la vida envoltada d'homes. Assegura que en l'entorn acadèmic no s'ha sentit discriminada i mai se li ha limitat l'ascens professional, però sí que ha hagut de “fer un gran esforç” per compaginar la feina amb la vida familiar. Pel fet de ser dona també s'ha trobat que havia de demostrar contínuament que era mereixedora dels càrrecs que anava ocupant. “Això sí que ho he viscut i crec que és generalitzat: l'home accedeix a un càrrec i ja està, no se'l qüestiona; en canvi les dones hem d'estar tota l'estona demostrant

que tenim els coneixements i les habilitats necessàries per exercir-lo.”

Ripoll ja tenia una plaça estable de professora a la UAB quan, amb 29 anys, va tenir el seu primer fill, l'Eduard. No va renunciar a la seva carrera professional i va aconseguir ascendir a catedràtica i després a vicerectora de personal acadèmic de la UAB i rectora. Ha impulsat diferents línies de recerca en els camps de l'arquitectura de computadors i el processament paral·lel i avui presideix l'associació sense ànim de lucre Bioinformàtics Barcelona, però pel camí ha hagut de fer “molts sacrificis”. Creu que les coses van canviant de mica en mica, però ella ha patit una constant: “Els homes parlen pels homes i quan planifiquen també ho fan pensant en homes. Em sembla que els horaris es van avançant, però a mi em va tocar anar a moltes reunions a la tarda.” És per això que, tot i que destaca el suport que “sempre” ha tingut

del seu marit i la família, quan els seus tres fills eren petits –després de l'Eduard van venir alhora el Jordi i el Xavi–, va haver de recórrer a ajuda externa. “Jo m'he pogut permetre contractar personal de neteja i cançons, però hi ha moltes dones que no poden fer-ho”, lamenta.

Ripoll ha pensat molt en què es pot fer per despertar vocacions científiques femenines i com facilitar les coses a les dones que es decanten per aquestes carreres. “És bàsic que s'ajudi les mares a retornar al món universitari”, indica. “La recerca evoluciona molt ràpid i quan tornen se'ls hauria de permetre estar uns mesos sense fer cap altra tasca que no sigui posar-se al dia.”

Al capdavant de Bioinformàtics Barcelona, que intenta afavorir el treball conjunt d'universitats, centres de recerca, hospitals i empreses per aplicar la informàtica en el món sanitari i agroalimentari, Ripoll ha impulsat el primer grau en bioinfor-

Ana Ripoll, presidenta de Bioinformàtics Barcelona, a les oficines de l'associació ■ ORIOL DURAN

màtica de l'Estat espanyol. La meitat dels alumnes són dones. També pretén impulsar una “xarxa de referents femenins” perquè visitin les escoles i ensenyin als nens i nenes que les do-

nes també fan grans coses en camps tradicionalment masculins. “La transformació digital és una oportunitat laboral que les dones no podem deixar escapar”, assevera. ■

“Em van agredir fent la meva feina”

METRO · Mònica Martínez és maquinista de TMB **FETS** · Uns usuaris la van pegar **AVÍS** · “Les dones estem més desprotegides”, lamenta

L.B.
BARCELONA

Mònica Martínez és conductora de la línia 5 del metro, que fa el trajecte de Vall d'Hebron a Cornellà. Està pendent de judici perquè l'abril del 2017 va ser agredida per dos usuaris de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB). “Em van demanar un canvi de targeta però no van aportar la documentació necessària, així que em van apallissar pel fet de fer

la meva feina.” Quan va sortir de l'estació d'El Carmel, a plena llum del dia, perquè era la una del migdia, li van pegar i li van provocar diverses contusions i danyar el disc de la mandíbula. “Tots estem exposats, perquè he vist companys que també han rebut, però és cert que les dones estem més desprotegides, és més fàcil intimidar-nos”, reflexiona.

Per facilitar-li la tornada, l'empresa li va oferir canviar de línia o d'horari, però Martínez va decidir continuar com esta-

Mònica Martínez, conductora de la línia 5 del metro de Barcelona, a l'estació del Carmel ■ ORIOL DURAN

va: “No tinc por.” Des del 2010, que fa de maquinista de la línia blava, treballa de 4.30 a 12.15 h. Ha passat per diversos trajectes i torns, però aquest és el que li va millor per cuidar les seves filles, la Laura, de 19 anys, l'Emma, de 6, i l'Alba, de 4. És un bon torn per poder estar per elles, però el sacrifici és gran: “Vaig molt cansada”, admet.

Assegura aquesta treballadora de 39 anys que actualment són moltes les conductores de trens i que sempre s'ha sentit ajudada pels companys, tant pels homes com per les dones. El que més ha patit són els problemes per poder fer conciliació. Hi ha hagut èpoques dures. Quan la petita tenia cinc mesos, el seu company arribava de treballar a les 3 del matí i feien relleus: ell s'ocupava llavors de la nena. “Les lleis són les que són, i sort encara de les que hi ha, perquè almenys tenim 4 mesos de permís de maternitat, perquè si no...”, deixa enlaire. ■